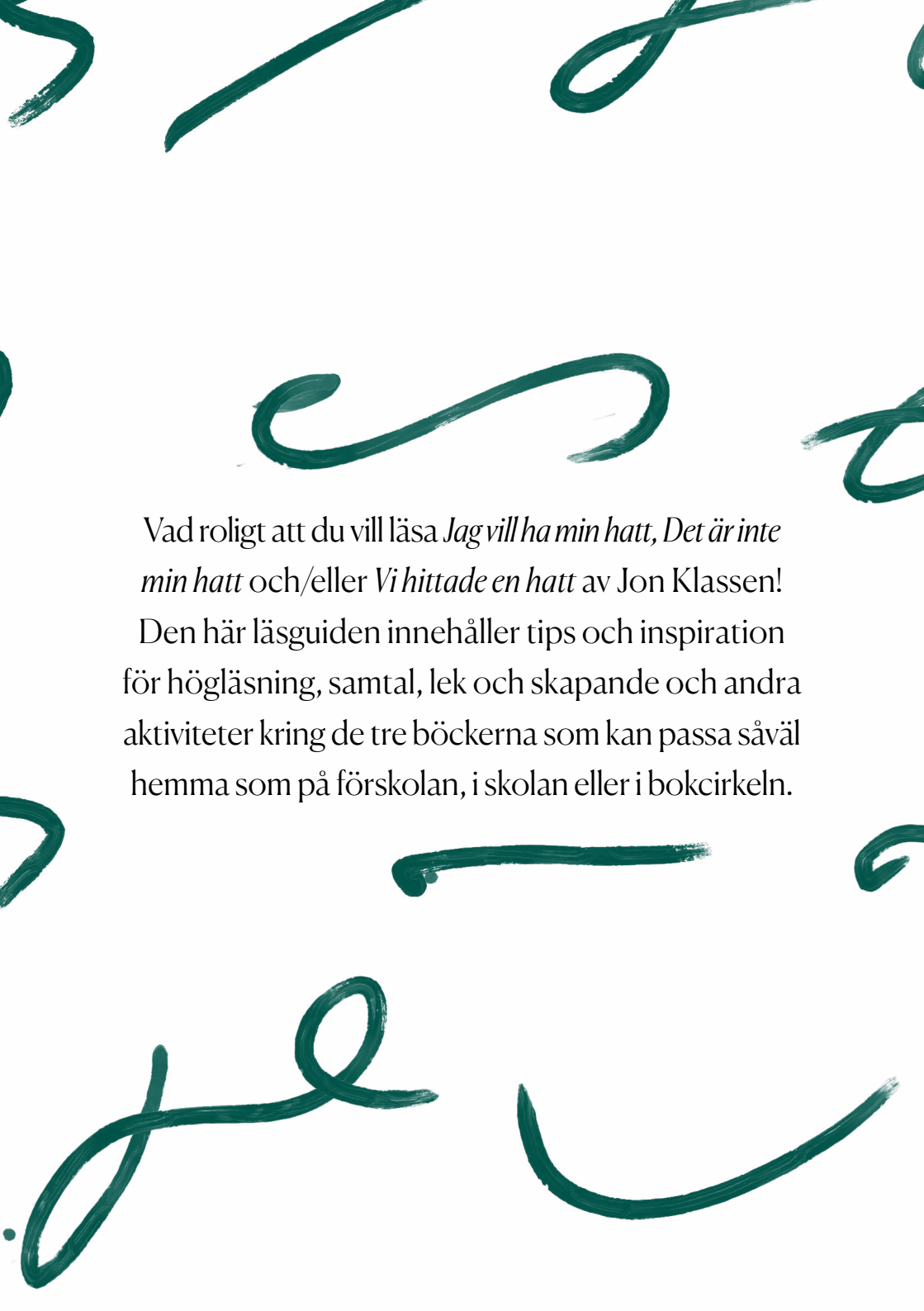

Läsguide

Astrid Lindgren
Memorial Award

The page is decorated with several thick, dark teal brushstrokes of varying lengths and curves, scattered across the white background. Some strokes are horizontal, while others are curved or diagonal, creating a dynamic and artistic feel.

Vad roligt att du vill läsa *Jag vill ha min hatt*, *Det är inte min hatt* och/eller *Vi hittade en hatt* av Jon Klassen!

Den här läsguiden innehåller tips och inspiration för högläsning, samtal, lek och skapande och andra aktiviteter kring de tre böckerna som kan passa såväl hemma som på förskolan, i skolan eller i bokcirkeln.

Om Jon Klassen

Jon Klassen är född 1981 och växte upp i staden Niagara Falls i Kanada, idag bor han i Los Angeles, USA. Efter att ha arbetat med animerad film och illustrerat till bland annat musikvideor och tidskrifter debuterade han som bilderboksmakare 2011 med *I Want My Hat Back*. Boken kom på svenska 2013 med titeln *Jag vill ha min hatt* och bildar tillsammans med uppföljarna *Det är inte min hatt* (*This Is Not My Hat*, 2013) och *Vi hittade en hatt* (*We Found a Hat*, 2016) en mångfaldigt prisbelönt trilogi. Med fyndig humor gestaltar och utforskar Jon Klassen i de tre bilderböckerna frågor som ägande, rättvisa och moral.

Foto: Maja Brand.

Jon Klassens bakgrund inom animerad film avspeglas i utformningen av hans bilderböcker. Även om handlingen inte har ett snabbt tempo finns en tydlig dramaturgisk rörelse framåt, och spänningsmomentet i bläddringen nyttjas med perfekt precision. Jon Klassen använder sig också av filmens möjligheter att bygga upp stämning och spänning. En av hans inspirationskällor är regissören Alfred Hitchcock som ville aktivera filmpublikens fantasi genom att inte gestalta allt som händer, utan bara antyda eller helt utelämna vissa scener och skeenden. Jon Klassen använder samma berättarteknik genom att spela på läsarens slutsatser, förväntningar och farhågor. Har björnen i *Jag vill ha min hatt* ätit upp kaninen som tog hans hatt eller inte? Vi kan ana vad som har hänt, men vi vet inte. Genom att lämna slutet öppet för tolkning gör Jon Klassen läsaren medskapande.

Ett annat sätt att skapa dynamik är att låta text och bild motsäga varandra, till exempel återge handlingen utifrån olika perspektiv. I *Det är inte min hatt*

Jon Klassen i Astrid Lindgrens lägenhet på Dalagatan i Stockholm. Foto: Maja Brand.

består texten av den lilla fiskens kaxiga (eller nervöst babbliga?) monolog om den stulna hatten och hur dess ägare – en jättestor fisk – kommer att reagera. Samtidigt berättar bilderna ordlöst för läsaren vad som faktiskt händer, och det är inte riktigt vad den lilla fisken vill tro.

Jon Klassen låter gärna sina historier bäras fram av en knapphändig dialog istället för att använda en sedvanlig berättarröst. Det lämnar utrymme mellan raderna för outtalade känslor, tvetydighet, till och med lögn. Texten i *Jag vill ha min hatt* består av den komiskt stela dialogen mellan björnen och de djur han möter, och varken björnen eller läsaren kan lita på vad som sägs. Samma sak i den tredje delen, *Vi hittade en hatt*, som är ett drama i tre akter med två sköldpaddor som tillsammans hittar en hatt.

Jon Klassens palett domineras av en dov mättad färgskala: jordfärger, gråa nyanser och svart mot ljus bakgrund. Eller tvärtom; i *Det är inte min hatt* som utspelas under vattenytan är bakgrunden mörk, och karaktärerna ljusare. Han jobbar gärna med material som bläck och grafitpulver – det sotiga eller sandiga, lite ”smutsigt” råa, taktila uttrycket passar de tre hatthistorierna lika bra som gestaltningen av slottet och skogen i den kompakta kapitelboken *Dödskillen* (2023).

Om böckerna

De tre bilderböckerna *Jag vill ha min hatt*, *Det är inte min hatt* och *Vi hittade en hatt* har som boktitlarna signalerar något centralt gemensamt och kallas därför hatt-trilogin. Eftersom böckerna rör sig kring liknande teman och frågor och även har formmässiga likheter tar läsguiden upp samtliga tre titlar. Men det är helt fristående berättelser som kan läsas i vilken ordning som helst och du kan förstås välja att läsa bara en av böckerna.

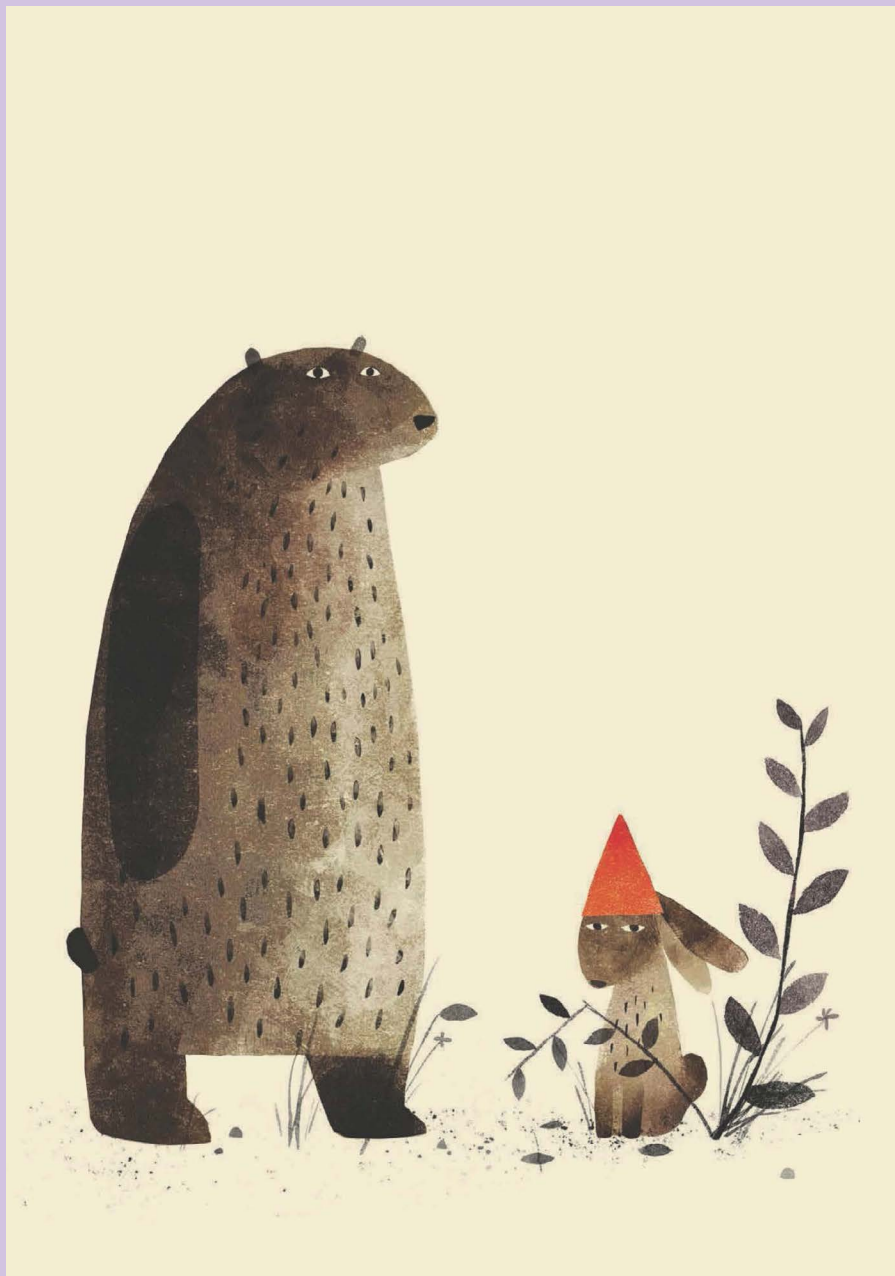
Jag vill ha min hatt

Här möter läsaren på första uppslaget en björn som konstaterar att "Min hatt är borta. Jag vill ha den." Texten består enbart av repliker, när björnen rör sig genom boken och på varje uppslag frågar ett nytt djur om det har sett den försvunna hatten. Ingen har sett den. Någon vet inte ens vad en hatt är för något. En kanin reagerar misstänkt häftigt på frågan – varför förstår björnen först längre fram i boken när han kommer på det som läsaren (troligtvis) redan har sett: kaninen han pratade med för flera uppslag sedan hade ju en hatt på sig! En röd och spetsig, precis likadan som den björnen saknar.

Björnen springer tillbaka och ställer kaninen till svars. Efter ett ordlöst uppslag där hattens ägare och tjuven bara tittar på varandra är ordningen återställd, på nästa uppslag sitter björnen där med hatten på huvudet och texten lyder: "Jag älskar min hatt".

Men var är kaninen?

Det svar en ekorre, som strax därpå frågar efter en kanin i hatt (!), får av björnen låter läsaren ana vad som hänt ... Så även de avbrutna kvistar som björnen så tungt sitter på. Men vi vet inte. Vi har inte fått se vad som hände efter konfrontationen. Jon Klassen lämnar det åt vår fantasi. Han har berättat att valet att låta det farliga hända mellan uppslagen dels är för att aktivera läsaren, dels hänger ihop med hans egen känslighet som läsare som barn, och fortfarande som vuxen.

Upprinnelsen till *Jag vill ha min hatt* är något så oväntat som en serie tackkort, därav partyhatten. Från det föddes björnen som karaktär, lite klumpig och ser inte ut att veta riktigt var han befinner sig eller varför. Samma sak återspeglas i de andra djurens onaturligt stela kroppshållningar och de komiskt styltliga replikerna i dialogen – som om de motvilligt flyttat ut från de där korten, in i en berättelse.

Det är inte min hatt

Här handlar det återigen om en stulen hatt, den här gången med två fiskar som (bortsett från ett kort gästspel från en illojal krabba) är dramats enda karaktärer. Tjuven är en liten fisk som stulit en blå hatt, en kubb (somliga skulle säga plommonstop). Texten har en för bilderboken ovanlig form, monologen. Det är den lilla fiskens röst vi hör, riktad till läsaren eller kanske som en inre tankeström. Med en snabb blick bakom sig börjar fisken med att bekänna sitt brott: "Den här hatten är inte min. Jag har precis stulit den."

På nästa uppslag skiftar bildperspektivet till en enorm fisk, som blundar. Samtidigt hör (läser) vi den lilla fiskens fortsatta monolog: "Jag stal den från en stor fisk. Han sov när jag gjorde det."

Vi vänder blad. Och ser samma gigantiska fisk, nu har den vaknat. Men texten säger: "Och han kommer nog inte att vakna på väldigt länge." Och så fortsätter det, texten gestaltar som en voice-over i en film den lilla fiskens trosvisa förhoppning om att komma undan, bilderna visar helt utan ord hur den stora fisken tar upp jakten på tjuven. De subtila skiftningarna i hans blick låter läsaren ana att det nog inte kommer att gå riktigt som den lilla fisken försöker övertyga oss och kanske sig själv om.

Textmonologen pågår ändå tills den lilla fisken simmar in bland djungeltäta snår av vattenväxter och där säger sin sista replik: "Ingen kommer någonsin att hitta mig." Sen blir det tyst. I bild ser vi hur den stora fisken också simmar in bland växterna, sen döljs båda fiskarna bakom slingrande tång. I flera uppslag. Vi får själva föreställa oss vad som sker därinne.

Till slut simmar den stora fisken tillbaka ut, i motsatt riktning. Med sin pyttelilla hatt på huvudet. Den lilla fisken varken ser eller hör vi något från igen. Följaktligen finns heller ingen mer text i boken.

Precis som i *Jag vill ha min hatt* drar nog de flesta läsare slutsatsen att tjuven har gått ett grymt öde till mötes, det vill säga att den lilla fisken i likhet med kaninen har blivit uppäten.

Är det då de båda böckernas sensmoral; att det är fel att stjäla? Eller handlar det om ägande? Det fåfänga i att hålla fast vid det jag betraktar som mitt till varje pris, oavsett om det passar mig eller inte? För handen på hjärtat, såväl björnens röda hatt som fiskens blå kubb är ju alldeles, alldeles för små för sina bärare. Dom ser rent av löjliga ut iklädda de minimala huvudbonaderna, medan hattarna faktiskt passar respektive tjuv perfekt, precis som den lilla fisken säger i början av *Det är inte min hatt*.

Den känsla som förmedlas via den lilla fiskens pratiga monolog är kanske framför allt skuld? Trots den tuffa attityden försöker hen ju rättfärdiga sitt handlande. Och nog känner fisken troligtvis också ånger över att (bokstavligen) tagit sig vatten över huvudet, kanske anar den sitt öde? Jon Klassen beskriver hur uppbyggnaden i *Det är inte min hatt* inspirerats av två klassiska skräckberättelser där skuld är ett tema, dels Edgar Allan Poes novell *Det skvallrande hjärtat* varifrån den opålitliga berättarens monolog kom, dels Alfred Hitchcocks film *Psycho* som gav idén till de avslutande tysta uppslagen.

De här två första böckerna i trilogin är på sätt och vis varandras motsatser, Jon Klassen beskriver det som att den andra boken kom till som en reaktion på den första. Där följer läsaren den stulna hattens ägare, i nästa bok får tjuven föra ordet.

Textens form skiftar också, från dialog till monolog, liksom formatet. *Jag vill ha min hatt* har ett stående format, ofta använt för karaktärsdrivna berättelser – på bildfackspråk kallas det porträtt – och den stora björnen behöver ju den höjden. Ett liggande format benämns landskap och passar bra när karaktärerna är i rörelse, när boken handlar om en resa, en vandring eller, som i *Det är inte min hatt*, en flykt/jakt.

Vi hittade en hatt

Den avslutande boken har också höjdformat, vilket matchar kaktusarna och den hatt – en sombrero – som står i fokus för detta koncentrerade replikdrivna drama i tre akter. Karaktärerna är två sköldpaddor som tillsammans hittar en hatt. EN hatt. Vem ska få – eller ta – den? Om de tidigare böckerna har

drag av animerad film liknar den här boken med sitt begränsade scenrum allra mest en teaterpjäs: några kaktusar, ett par klippor och så förstås hatten. Sköldpaddorna rör sig inte många meter och allt sker mycket långsamt, även den ordknappa dialogen som gestaltar det psykologiska spel som närvaron av hatten sätter igång.

I tur och ordning provar sköldpaddorna hatten och konstaterar att den sitter snyggt på dem båda – fast gör den verkligen det? Även här skapar krocken mellan vad som sägs och vad läsaren ser en komisk effekt, och faktiskt blir det ännu en motsats: jämfört med björnens och fiskens hattar som var pyttesmå på sina bärare är denna höga sombrero skrattretande stor. Men det är uppenbarligen inget som minskar attraktionskraften.

Den ena sköldpaddan konstaterar att det inte vore rättvist om bara en får hatten, så: "Det finns bara en sak att göra. Vi får lämna hatten här och glömma att vi hittade den." Lättare sagt än gjort. Den andra sköldpaddan dröjer sig kvar och på nästa uppslag kastar hen långa, trånande blickar efter hatten.

Den tvetydighet som Jon Klassen laddar denna lågmälda historia med ligger under ytan, mellan raderna i glappet mellan det lilla som sägs och det inre drama som pågår. "Vad tänker du på?", frågar sköldpaddorna varandra. "Solnedgången", svarar den ena. "Inget", svarar den andra. Men på bilden ser vi hur hen återigen längtansfullt tittar mot hatten. Här är det verkligen ögonen som talar.

Vad kommer att hända? Ska sköldpaddan svika sin kamrat och ta hatten när hen har somnat? *Vi hittade en hatt* avslutas precis som *Det är inte min hatt* med tre tysta uppslag, men här får dramat en motsatt upplösning – lojaliteten vinner över lusten att äga.

Så, Jon Klassen bjuder oss en trilogi bilderböcker som gestaltar fåfänga, övermod, avundsjuka och svek, liksom att med (överdrivet) våld hävda sin rätt, men som avrundas i det motsatta, det goda: att avstå, att inte ge efter för frestelsen, att värdera vänskap, rättvisa och moral högre. Att Jon Klassens sätt att berätta engagerar läsaren, både bjuder på skratt och låter oss fylla i och skapa våra egna versioner gör dem extra givande att arbeta med. Här följer några förslag!

Före läsningen

Titta gärna tillsammans på omslaget först. Då aktiveras fantasin, barnet/gruppen får möjlighet att fokusera på boken innan läsningen, och ni skapar förförståelse tillsammans.

Vad får vi veta genom omslagsbilden? Slå upp hela boken, bilden fortsätter på baksidan. Låt oss göra en bildpromenad!

Några exempel på frågor till omslaget:

- Vad ser du på bilden? Starta med att uppmuntra till att benämna det konkreta: vi ser en björn, respektive en fisk – vad har den på huvudet? – eller två sköldpaddor och en hatt.
- Vad ser du inte?
- Vilka frågor skulle du vilja ställa för att få veta mer?
- Vem/vilka kan djuret/djuren på bilden vara? Var befinner hon/han/hen/de sig? Vilka ledtrådar får vi till i vilken miljö boken utspelas?
- När det gäller hatt-trilogin är det kanske bara omslagsbilden till *Det är inte min hatt* som ger en fingervisning om miljön. Ytterligare ledtrådar kan tapetsidorna ge, det vill säga insidan på bokens pärmar, såväl den främre som den bakre.
- Vilken känsla ger omslagsbilden dig? Vad tror du att boken kan tänkas handla om? Tror du att det är en rolig bok, eller spännande? Verkar det vara en saga eller en vardagsberättelse?

Bokens titel kan också vara intressant att fundera kring. Vem är det som berättar? Vem är jag-et? Det är ett ovanligare berättarperspektiv i bilderboken än en tredje persons allvetande berättarröst, så det kan vara bra att uppmärksamma.

På två av böckernas omslagsbilder ser vi vilken sorts hatt det handlar om, men inte på *Jag vill ha min hatt*. Det öppnar för att tillsammans fundera över hur hatten ser ut – vad passar en björn, tro? Och du har ett val att göra: ska ni titta på baksidesbilden eller tapetsidorna innan ni läser eller inte? Där avslöjas nämligen hur hatten ser ut.

JAG VILL HA MIN HATT

JON KLASSEN

VI HITTADE EN HATT

JON KLASSEN

HIPPO BOKFÖRLAG

DET ÄR INTE MIN HATT

JON KLASSEN

Titeln på den andra boken, *Det är inte min hatt*, bjuder in till att fantisera och prata om vem den blå hatten egentligen tillhör och hur fisken på omslagsbilden fått tag på den – det vill säga om vi tror att det är hen som är jagberättaren.

Och titeln *Vi hittade en hatt* innehåller i sig ett frågetecken – vems är hatten? Kommer vederbörande att dyka upp i boken?

Tips för högläsaren

Innan du högläser den bok du valt, fundera på hur du ska framföra texten. Det är extra viktigt när det som här inte är en vanlig berättarröst utan dialog respektive monolog.

Du har stor glädje av att provläsa högt för dig själv först (det är så korta texter och du kommer ha roligt under tiden!). Tänk som en audition för en pjäs: vilket temperament och vilken röst vill du ge björnen eller den lilla fisken – låter den kaxig eller lite nervös? Hur pratar de båda sköldpaddorna? Och hur tydliggör du för barnet/gruppen vem som säger vad?

Eftersom så mycket av berättelsen i Jon Klassens böcker ligger i bilderna, eller snarare i mellanrummet mellan text och bild, och replikerna är så korta – håll ett långsamt tempo, så att den/de du läser för hinner reflektera över det som inte sägs. Då finns det också utrymme för eventuell tempo- och volymvariation när det hettar till, som i konfrontationen mellan björnen och kaninen.

Bildpromenera genom boken

I hatt-trilogin är bild och text så tätt sammanflätade att det kan riskera att ta bort lite av dramatiken och humorn om ni bildpromenerar genom böckerna innan ni läser dem med texten inkluderad, något som annars brukar vara givande och lägga grund för förståelse.

Om ni vill utforska berättelsen via enbart bilderna kan frågorna som föreslogs för omslagsbilden också öppna upp ett uppslag inne i boken. Något som är tacksamt att sätta fokus på i Jon Klassens böcker är förstås ögonen som avslöjar så mycket känslor, särskilt i *Vi hittade en hatt* men även i vissa scener i *Det är inte min hatt*. I första boken *Jag vill ha min hatt* är ansiktsuttryck och blickar mer neutrala – hur påverkar det förståelse och tolkning?

Under läsningen

Läsa tillsammans

Det är givande och viktigt för både förståelse och intresse att stanna upp då och då och dela reflektioner, över såväl text som bild. När vi läser en bok gör vi automatiskt kopplingar och referenser, både till egna erfarenheter och kunskaper och till andra böcker, filmer och berättelser. Frågor och samtal kring det lästa hjälper barnen att aktivera sina minnen, kunskaper och upplevelser. Barnet eller gruppen du läser tillsammans med gör säkert många spontana kommentarer, kopplingar och reflektioner. Du kan också modellera hur du själv tänker under läsningens gång, det kallas reflekterande högläsning eller dialogisk läsning.

Stanna upp vid första uppslaget och tänk högt (efter att ha läst upp texten):

- Jag undrar, varför är björnens hatt borta? Har han slarvat bort den? Var kan den vara? Hur kan den tänkas se ut?

På tredje uppslaget träffar björnen kaninen, som har hatten på sig.

- Jag undrar, är det där björnens hatt? Eller kaninens egen? Vad i bilden antyder att det är på ena eller andra sättet?
- Vad betyder det att texten är röd för kaninens replik? Hur kan vi tolka kaninens kroppsspråk/blick?

Längre fram i boken när ett rådjur frågar varför björnen deppar kommer björnen på att hen ju har sett hatten och på nästa uppslag är allt rött – vad kan det signalera? Vad kommer att hända nu, tro? Visst har vi också sett en hatt, vem sjutton var det som hade hatten på sig?

När björnen strax därpå konfronterar kaninen kommer ett tyst uppslag – vad tänker de båda djuren på? Och vad kommer att hända sen? När björnen på uppslaget därefter sitter där med hatten på huvudet – vad kan ha hänt, tro?

På så sätt tänker vi både framåt och bakåt i berättelsen, och tränar på att söka efter information i text och bild. Ställ gärna frågor som gör att barnen

får använda alla sina sinnen, det levandegör berättelsen. Vilka ljud kan höras, exempelvis under vattnet när den stora fisken jagar den lilla? Hur känns luften där i öknen när sköldpaddorna tittar på solnedgången? Aktivera fantasin!

Att utforska boken tillsammans i dialog gör läsningen interaktiv och till något gemensamt, en social aktivitet. Om ni är en grupp eller klass får alla fler ingångar till boken än sin egen tolkning, och upptäcker att vi kan uppfatta samma bild eller berättelse helt olika.

Efter läsningen

Ett sätt att fördjupa upplevelsen och förståelsen av boken är genom boksamtal. För att komma igång kan konkreta frågor vara till hjälp. Några av förslagen nedan passar vilken bok som helst, andra är specifika för respektive titel (men kan "byggas om" för att passa en annan bok). En del kan funka även under läsningens gång (se ovan), vissa behöver man ha läst hela boken för att kunna reflektera över. Det är absolut inte tänkt som en lista att pricka av, EN fråga kan räcka till ett helt samtal med fördjupande följdfrågor:

- Är det någon bild i boken du tycker särskilt mycket om/inte tycker om?
- Vilken känsla ger den bilden dig?
- Har du tappat bort eller på annat sätt blivit av med något viktigt?
- Är det någon av karaktärerna som du blir nyfiken på att veta mer om?
- Om du och din kompis hittade EN hatt eller en annan fin sak – hur skulle ni lösa det rättvist?
- Vad hade hänt om kaninen helt enkelt tagit av sig hatten och lämnat tillbaka den till björnen?
- Hur kommer det sig att sköldpaddan ändrade sig och inte tog hatten?

Kliv in i berättelsen och berätta mer utifrån någon av karaktärernas perspektiv:

- Nu när jag äntligen har kommit upp på stenen ska jag ... (sköldpaddan i *Jag vill ha min hatt*)

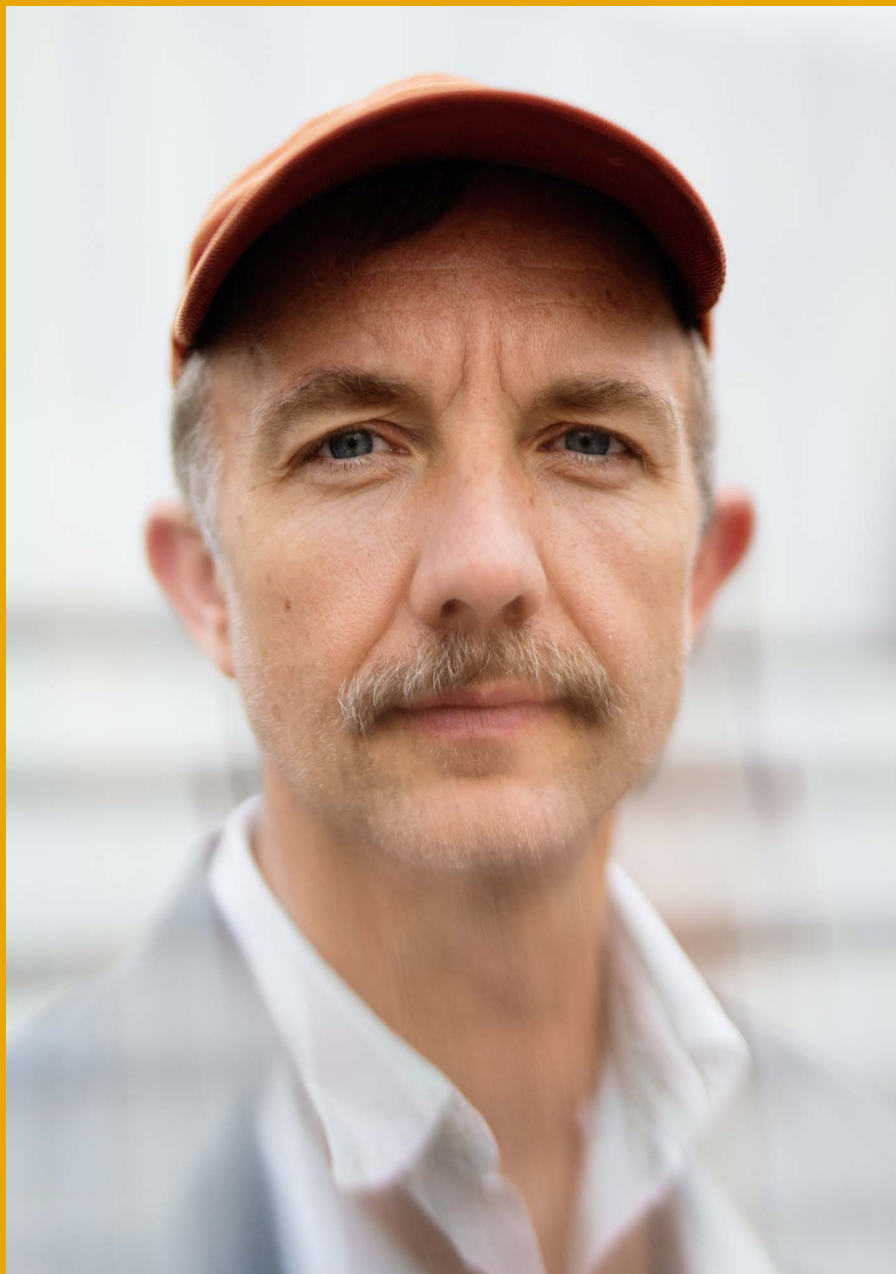

Foto: Maja Brand.

Och så får vi förstås fantisera och fabulera även bortom berättelsen:

- Min bästa sombrero blåste av men jag har inte tid att leta efter den för att ... Ja, vems var hatten som sköldpaddorna hittade? Och vad skulle hen göra?
- Om du fick önska dig en riktigt, riktigt snygg hatt – hur skulle den se ut? Och när skulle du ha den på dig? Rita hatten!

Berätta vidare!

Utgå från någon av frågorna ovan som känns fantasieggande och kul (eller från något helt annat i boken/böckerna som inspirerar er!) och gör en egen berättelse av svaret. Det kan vara muntligt, i text eller i bild, som film eller dramatisering för scen, rollspel – eller en kombination, kanske med något digitalt verktyg för skapande och berättande.

Till exempel skapa alternativa slut – vart tar fisken respektive kaninen vägen? Vad händer med sombreron – hittar någon annan den? Eller vart tar den vägen?

Att sätta ramar eller en grundförutsättning är bra, man kan till exempel formulera en inledande mening som är lätt att fylla i:

- Alla trodde att den lilla fisken var död men hen hade ...
- Vi skulle dyka i havet på lovet men hamnade på ...
- Den första jag träffade när jag hade min nya hatt på mig var ...
- Vi hittade en ... som var ... och passade perfekt på ... (och här får du välja vad som helst utom en hatt!)
- Om jag träffade en av sköldpaddorna skulle jag fråga ...

Vad är en hatt?

Jon Klassen berättar att han använder hattarna i sina berättelser för att de är både grafiskt och berättartekniskt användbara. Och själv har han alltid hatt på sig, eller rättare sagt keps: "Jag är helt enkelt inte bekväm annars ...".

I *Jag vill ha min hatt* är det ett av djuren som inte vet vad en hatt är. Det är ju intressant att fundera över – vad är egentligen en hatt, mössa eller keps? Med ett gemensamt namn kallas det för huvudbonad – ett plagg som används för att klä huvudet. Och det finns ju hur många sorters huvudbonader som helst – från keps till kungakrona! Jon Klassen har presenterat oss för en partyhatt, en kubb och en sombrero. Bläddra och titta vad som är vanligtast i andra bilderböcker.

Utforska vilka sorters hattar, mössor, hjälmar ... ja, vad finns det mer? Titta vad folk har på huvudet i ditt/ert närområde, hemmet, förskolan, skolan, kvarteret och rita gärna av dem. Fråga vad de kallas! Här kommer du/ni få många nya ord. Finns det en hattbutik i samhället där du/ni bor? Där är de experter på huvudbonader och kan berätta om material och ovanliga modeller.

Vilka funktioner fyller de olika modellerna? Några värmer våra huvuden, andra skyddar mot sol. Vad kan en huvudbonad mer vara bra för? Vilken funktion har till exempel en prinsesskrona?

Om vi fritt blandade karaktärer och hattar från de tre böckerna av Jon Klassen – vem skulle passa bäst i vilken hatt? Och vilka huvudbonader skulle matcha övriga karaktärer? Måla, klipp och klistra en hattparad!

Återberätta och dramatisera

Ett annat alternativ är att återberätta någon av böckernas berättelse med karaktärer skapade i papp, lera, eller annat material och låta dem röra sig genom egentillverkade miljöer – eller utomhus, både skogen och sandlådan kan passa. Vattnet kanske är svårare, eller?

Eftersom texten i två av böckerna består av korta repliker passar böckerna också bra att dramatisera, leka som rollspel eller teater. Det behövs inte så mycket rekvisita, och det är få karaktärer – vem vill vara tjuven? – så att turas om gör att alla kan sätta sig in i känslan av att ha gjort något dumt.

Utforska bilderna i Jon Klassens böcker

Hur ritar och målar Jon Klassen sina bilder (se texten om boken)? Vad finns det för andra tekniker att rita, måla och på andra sätt skapa bilder med? Prova att måla som Jon Klassen – och/eller jobba i collage, det passar särskilt bra för att återskapa undervattensvärlden i *Det är inte min hatt*. Kanske vill ni sammanföra samtliga karaktärer till en stor bildberättelse, iförda nya hattar? Titta gärna på storskärm så det går att se detaljer när ni utforskar bilderna och måleritekniken, och låna flera exemplar av böckerna som inspiration.

Vill du veta mer?

På alma.se hittar du mycket mer information, både om Jon Klassen och alla andra pristagare. Där finns även fler läsguider till böcker för olika åldrar.

Dela med dig

Vill du dela med dig av hur ni har arbetat med boken? Maila oss gärna på litteraturpris@alma.se

Om läsguiden

Läsguiden är skapad av Agneta Edwards, litteraturpedagog, föreläsare och författare samt före detta ledamot i juryn för Astrid Lindgren Memorial Award.

Jag vill ha min hatt

Originaltitel: I Want My Hat Back (Candlewick, 2011)

Utgiven på svenska av Hippo Bokförlag, 2012/Lilla Piratförlaget, 2020

Översättning av Lotta Olsson

Det är inte min hatt

Originaltitel: This Is Not My Hat (Candlewick, 2012)

Utgiven på svenska av Hippo Bokförlag, 2013

Översättning av Marianne Lindfors

Vi hittade en hatt

Originaltitel: We Found a Hat (Candlewick, 2016)

Utgiven på svenska av Hippo Bokförlag, 2016

Översättning av Marianne Lindfors

Foto: Roine Karlsson

Barn har rätt till bra berättelser

Att få en läsupplevelse är att drabbas av en särskild kraft. En kraft som kan vidga världar, erövra språk, utmana tankar, låta fantasin vandra fritt. Astrid Lindgren Memorial Award instiftades 2002 av Sveriges regering för att värna barns rätt till bra berättelser. Prissumman på fem miljoner svenska kronor gör priset till världens största i sitt slag. Läs mer på alma.se

Astrid Lindgren
Memorial Award